

גיל ליבית

בראשות
הרה"ג ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

מאמר מורחב
לכבוד החג
הרב יגאל כהן
שליט"א 02
מסירות נפש
לעם ישראל

הרב יצחק פנגר
כווח של
ה"יחד" 05

הרב אלדד נגר
קבלת החלטות של
בני מזל מאזניים 09

תאיר גולן
רוקדים לנצח 11

סיפורי צדיקים
סנדק של שני
תינוקות 15

שבת חול המועד סוכות

לפי לוח "אור החיים"

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
17:57*	17:55	17:56	17:57
18:47	18:45	18:45	18:46
19:27	19:24	19:25	19:26

כניסת שבת

יציאת שבת

ר"ת

*בירושלים: לנהגים 40 דק' 17:37

אין לקרוא בזמן
התפילה וקריאת התורה
נא לשמור על קדושת הגליון

עלון מספר
470

הקשיים שעברת בחיים שלך הם אלו שבנו אותך

הרב יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות יביע אומר וארגון ענפים

חסירות נפש לעם ישראל

"האמר לאביו ולאמו לא ראיתי ואת אחי לא הפיר ואת בניו לא ידע כי שמרו
אמרתך ובריתך יצרו".

בפסוק זה משבח משה רבנו את שבט לוי, שבמעשה העגל הוכיחו את מסירות
נפשם לקיום דבר ה'. כאשר אמר להם משה: "מי לה' אֵלֵי", התייצבו כל בני
לוי ועשו את צויו של הקדוש ברוך הוא להעניש את החוטאים, גם אם היו
אלה קרובי משפחתם.

בני לוי לא חתו ולא התביישו, והיו מוכנים להרוג אפילו את קרוביהם מִיִּשְׂרָאֵל
שחטאו בעגל, כי העדיפו את צווי ורצון ה' על פני כל דבר אחר.

כך היה דרכו של מרן רבנו עובדיה יוסף זצ"ל, הוא היה נוסע באוטובוס
למושבים בדרום, מגיע לבית הכנסת בין מנחה לערבית, דופק על השולחן,
מתחיל לדבר ואומר להם: "רבותי, בבקשה, באתי לכאן עם טפסי הרשמה.
תירשמו את הילדים שלכם לבתי ספר דתיים!".

ואף שהיה תלמיד חכם עצום, שיכול היה לכתוב עוד ספרים בזמן הזה, שיכול
היה להיות ברומו של עולם עם כל הכבוד שהיה מגיע לו. ובכל זאת - היה מרים
את שרווליו החליפה שלו ורץ מעיר לעיר, להשיב בנים לאביהם שבשמיים.

מסירות נפש למען היהדות

יום אחד באה אל מרן הרב עובדיה זצ"ל בלנית מהמקווה בנווה יעקב, כשהיתה
אז שכונה חדשה בירושלים, ולא היו בה הרבה שומרי תורה.

אמרה לו: "הרב, יש לנו מקווה, אבל המקום ריק. הנשים אינן באות למקווה".
באותה תקופה הוא היה הרב הראשי לישראל, הראשון לציון. הוא התקשר
לרב זולטי, הרב הראשי של ירושלים, ובקש ממנו לבוא איתו למחרת לשכונה.
למחרת, עם החליפה, דופק בדלת של משפחה. "שלום גברת, אפשר להיכנס?"
הרב הראשי לישראל עומד בפתח - מי לא יאפשר לו להיכנס? "בבקשה, כבוד
הרב".

נותנים לו לשתות, יושב בבית - ובוכה! ואז היה אומר: מדוע נשים אינן הולכות
לטבול במקווה? וכך הלכו בית בית.

לאחר תקופה, הבלנית התקשרה לרב עובדיה ואמרה: "אין מקום במקווה! אני
לא יודעת מה עשיתי!".

לא היתה יהודיה אחת שראתה את הדמעות של הרב עובדיה ולא קמה. לא
היתה יהודיה אחת שאמרה: "אני לא הולכת לטבול במקווה". ואכן, לאחר זמן
- בנו מקוואות נוספים בשכונה.

מרן הרב עובדיה לא חס על כבודו - רק רצון השם יתברך. ובאמת זיכה אותו
השם שכמעט מיליון איש היו בהלווייתו. זו מידה כנגד מידה - שכן הוא אהב
את מיליון האנשים הללו באמת.

הגדול מחברו יצרו גדול ממנו

"ולא קם נביא עוד בישראל כְּמֹשֶׁה". מה מיוחד במשה רבנו? הרי ידוע שהיו
נביאים רבים בישראל, מדוע דווקא משה זכה לתואר שאין כמוהו? מובא
מעשה בספר תפארת ישראל: היה מלך שרצה לדעת מיהו משה רבנו. בדורות
ההם ידעו את חכמת הפרצוף.

המלך בקש לצייר את משה רבנו ולערוך עליו סקר כדי לבדוק מה מגלים פניו.
הוא שלח צייר מיוחד שיצייר את משה רבנו. כשהביאו את הציור אל החכמים

ליאור [שכן] נענתה

הנחת רוח הגדולה בעולם

מושיקו שטרן:

הרב אם הייתי אומר לך דבר אחד
להשקיע בו, במה היית משקיע?

הרב יגאל

שאני יושב עם הילד שלי בבית הכנסת ושומע
אותו קורא את שיר השירים, ובעזרת ה' אני
מאחל לך שהבן המתוק שלך יגיע לרגע הזה -
שתוכל לבוא איתו לבית הכנסת והוא ישיר שיר
השירים, יקרא בתורה בבר מצווה, ובעזרת ה'
יהיה חזן.

ואתה תראה את הבן שלך - ותבין ששום טיול
בעולם לא מתקרב לנחת רוח שהילד הזה
עושה לך, כשהוא עומד מול קהל ונותן דרשה,
או נמצא בבית הכנסת איתך. זוהי ההשקעה
האמיתית שאנו צריכים לטרוח ולהשקיע בו,
הריווח הוא כפליים, שלך ושל ילדיך, ולבסוף
גם קוצר את פירותיך, שהיא הנחת רוח.
קרה לך פעם שהיית בטלפון, והבת שלך
מדברת איתך ואתה לא מקשיב לה?

מושיקו שטרן: בטח.

הרב יגאל

כמה פעמים זה קורה לנו?

מושיקו שטרן: לא מעט.

הרב יגאל

אתה בטלפון עכשיו, קורא איזו הודעה,
כתבה או משהו, והבת שלך:

"אבא, אבא, אבא, אבא, אבא..."

"אבא, אתה לא מתייחס אליי."

כמה פעמים זה קורה לנו? הקדוש
ברוך הוא יודע את הטעויות שלנו, והוא
בא ואומר: יום בשבוע אני לא אתן לך
את האפשרות לא להתייחס לאשתך
ולילדים שלך.

במקום להסתכל במסכים דגיטליים -
תסתכל על אשתך.

כדי שתזכור היכן להשקיע באמת,
באשתך, ילדיך וכל הסובבים אותך.

מושיקו שטרן: כבוד הרב - תודה רבה!

המנוחה
סליחה,
בך, והוא לא
מהטקס הזה.

קראו אליו, חשבו שאולי הוא לא שם לב, ולכן הוא לא עבר. והזכירו לו: "אבא, צריך לעבור ליד אמא כדי לבקש סליחה". הוא קם ואמר: "אני לא צריך לבקש ממנה סליחה. מעולם לא פגעתי באמא".

אני לא יודע אם יש אדם בהיסטוריה שיכול להגיד כזה דבר. 'מעולם לא עשיתי דבר שעברתי על ההלכה בשלחן ערוך במה שאני הייתי אמור להתנהג'. מאמא אני לא צריך לבקש סליחה. אבל כדי שכולם לא יתפלאו, הוא עבר ובקש סליחה.

זה סיפור די מפורסם. אני מאמין בבן אדם הזה. הוא היה בן אדם מאוד מיוחד.

אבל יש המשך לסיפור. אחד התלמידים שהיה שם, היה מאוד קשה בעיניו הסיפור הזה - שאתה לא צריך לבקש סליחה מבן אדם? זה בלתי אפשרי לחיות שישנים שנה עם בן אדם, בוקר צהריים וערב, ולא לפגוע לו אף פעם ברגשות, אף פעם לא לעשות משהו נגדו, אף פעם לא להתלונן, אף פעם להעיר הערה. זה לא יכול להיות, זה לא נשמע הגיוני.

ניגש אליו אחד התלמידים אחרי כמה ימים ושאל אותו: "כבוד הרב, תסביר לי בבקשה, הרי לא יכול להיות שאף פעם היא לא העירה לך הערה ליד כולם, משהו שפגע בך. לא יכול להיות שבמשך כך כל הרבה שנים לא היה איזהו אי הבנה ביניכם, שהיא לא עשתה משהו נגד רצונך. זה לא אנושי".

הוא אמר לו: "אתה צודק, אני אמרתי לה דברים שלא מוצאים חן בעיני. אבל עשיתי את זה בדיוק איך שבורא עולם צוה עלי שאני אעשה את זה.

ביקרתי את אשתי, כן. אמרתי לה משהו שאני לא אוהב, כן. אמרתי לה שאם אפשר לשנות איזה משהו בבית כי זה מאוד מפריע לי - בהחלט, כמו כל בן אדם.

אבל עשיתי את זה בצורה הנכונה. העברתי מסר בצורה נכונה".

פה הסיפור מקבל ממדים הרבה יותר נכונים. לפני שהוא היה מעביר ביקורת, הוא היה מביא שתי מחמאות לפחות - כך הוא העביר ביקורת לאשתו.

הסיום הגדול

וזאת הברכה שבירך משה איש האלוהים את בני ישראל לפני מותו. המסר החשוב ביותר של פרשת הסיום הוא שכל אחד מאיתנו יכול להגיע לגדולה, אבל רק בענווה ובמסירות נפש לעם ישראל.

משה רבנו מלמד אותנו שהדרך להצלחה אמיתית היא לא להסתכל רק על עצמנו, אלא לדאוג לכל עם ישראל. כמו שבט לוי שהעדיף את רצון השם על כל דבר אחר, וכמו מרן הרב עובדיה שלא חס על כבודו למען יהודי אחד.

כל אחד מאיתנו נקרא להיות שליח של הקדוש ברוך הוא, לדאוג לאחרים, להביא עוד יהודי לתורה ולמצוות, בדרכי נועם ושלום.

זו הברכה הגדולה ביותר - להיות חלק מהמשימה הגדולה של תיקון העולם ושיבת בנים לאביהם שבשמיים.

שבת שלום ומבורך וחג שמח!

הם אמרו
גאותן,

שלו, המומחים בחכמת הפרצוף,
למלך שעל פי המראה הוא משתח,
כעסן וקמצן.

הפנים שלו חייבות להיראות כך. אין מתנות חינם. האם נראה לך שהקדוש ברוך הוא נותן אור על בן אדם ואומר "אתה תהיה צדיק"? זה בן אדם שנלחם מלחמת עולם עם היצר הרע שלו ונצח באופן משולם, לכן "לא קם נביא כמשה" - כי אף אחד לא הגיע לדרגת ניצחון כזו על היצר. האם הוא הגיע לזה או שהוא נבחר? ודאי שהוא הגיע לזה. נכון, כשהוא נולד היה אור בבית, הוא קיבל נשמה גבוהה, אבל יצר הרע בהתאם.

הגמרא אומרת: "כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו". שני אנשים הולכים ברחוב ועוברת לידם אשה. לאחד יש יצר הרע חזק, והשני כלל לא מוטרד, כאילו רואה כבשה.

אתה שואל: "רגע, מה זה? מדוע לזה יש יצר הרע ולזה אין"? זאת מפני שנשמתו גבוהה יותר, והוא יכול להגיע לגבהים גבוהים יותר.

יש לך נשמה מיוחדת. הקדוש ברוך הוא נותן לך יצרים ותאוות חזקים כדי שתעבוד עליהם.

משה רבנו נולד עם כל המידות הרעות שיש לכולנו: קנאה, שנאה, תחרות, לשון הרע, כעס ודכאון - כל הדברים הרעים. התורה אינה כותבת זאת כי לא נכתב לדורות, זוהי תורה שבעל פה. אך בסופו של דבר הוא זכה להגיע לשיא מפני שהצליח לתקן את עצמו.

כנראה שעד גיל שמונים עבד על עצמו עבודת חיים, עד שהקדוש ברוך הוא נגלה אליו.

הענו הגדול ביותר בהיסטוריה

"וְלֹא קָם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יָדְעוּ ה' פְּנִים אֶל פְּנִים".

מה היו מידותיו של משה? משה רבנו הגיע למדרגת "הָאִישׁ מִשֵּׁה עֲנִיו".

לקראת פטירתו, משה רבנו יכול היה להיות הגאון הכי גדול בעולם - כי היה לו על מה להתגאות.

הוא היה חמישה מטרים גובה, פניו זוהרות עד שאי אפשר היה להסתכל בהן מרוב קדושתו. היה עשיר גדול, חכם כמעין המתגבר, מנהיג של העולם. כל תורתנו ממנו.

מצד אחד האדם המושלם ביותר בתבל, ומצד שני הענו הגדול ביותר בהיסטוריה.

דבר זה מלמד אותנו - להשקיע במקומות הנכונים. כלומר, תמיד לזכור "מֵאַיִן בָּאת", שהשם נותן לנו חיים. לשמוח בחלקנו.

זה לא אומר לא לשמוח כשעשינו דברים טובים. ההפך אדם צריך להיות שמח ולרשום את הדברים הטובים שהשם נתן לו. אבל חייב לדעת תמיד שזה רק בעזרת השם יתברך.

לעולם אל תאמר "אני יותר טוב ממישהו אחר". קיבלת מתנה, וגם הוא קיבל מתנה. יש דברים שהוא יותר טוב ממך, יש דברים שאתה יותר טוב ממנו.

"וְהִחֲכֵמָה מֵאַיִן תִּמְצָא" - אדם שעושה את עצמו 'פֶּאִין', שם תמצא החכמה.

מעולם לא פגעתי באשתי

סיפור מפורסם על רבי שלמה זלמן אויערבך זצ"ל. כשאשתו נפטרה בגיל מבוגר, המנהג אצל יהודי אשכנז שכשאדם נפטר, בני המשפחה עוברים ליד המת בשעת הלוויה ומבקשים סליחה. הילדים שלו עברו לפני האמא

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

שמירת הלשון ואפילו בהסתרה חייב לדון לכף זכות

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

אנחנו ממשיכים בס"ד בפרטים ההלכתיים, של ציווי התורה הקדושה לדון לכף זכות. ועל ידי זה נזכה שלא לומר על אף אחד מעם ישראל דברי גנות. הזכרנו את דברי החפץ חיים (כלל ג' סעיף ז'), שאם האדם הוא בינוני במעשיו, ולא מפנה לתורה ולמצוות את הגב, כלומר שבדרך כלל מעבירות הוא נזהר שלא להכשל, אבל לפעמים הוא כושל, אם ממה שנראה ממעשיו או נשמע מדבריו נוטה יותר לכף זכות, אז בודאי שאסור לצדד את דבריו או מעשיו לגנות. וזוהי חובה, ואינה רק מידה טובה.

ומוסיף וכותב החפץ חיים הקדוש והטהור, שמביא לנו לחיים הרבה מאוד אור (כלל ד' סעיף ד'), שאף אם נראה שאותו בינוני עשה איסור כוונה, ולא סתם עשה איסור בלי הבנה, והחטא שעשה הוא חטא מאוד מאוד מפורסם, והאיסור לעשותו ידוע בכל העם, כגון שראו אותו פעם אחת בסתר אוכל דבר אחר (חזיר), ובשאר הפעמים מזה האיסור דרכו להשמר, אסור לגלות את חטאו לאחרים, אלא רק צריך להוכיחו בינו לבינו בדברים רכים. כי אולי שב החוטא פעם אחת בסתר מדרכו הרעה שנטה, ויגוינו ברעיוניו על מה שחטא. כי עיקר התשובה היא לפי מרירות הלב, ומצטער מאוד במה שנכשל וזה לו מאוד כואב.

וכל שכן אם הנכשל פעם אחת בסתר הוא אדם תלמיד חכם וירא שמים, אך עתה גבר עליו יצרו והכשילו בכפלים, שבודאי עוון גדול לפרסם את חטאו ואסור אפילו להרהר אחריו, כי בודאי עשה תשובה לפניו, ואף אם יצרו גבר עליו פעם אחת בסתר, בודאי נפשו מרה עליו ויודע שמה שעשה אינו בסדר.

ואסיים בסיפור על חבר מאד מתוק, שקביעת עתים לתורה אצלו היא כמו חוק. יום אחד בבוקר הוא מגיע אל רכבו, והנה שם איש עם כעס בקרבו. אמר לו אותו אדם בלהט, 'המכונית שלך ברכב שלי כמעט נוגעת, למה עם רכבך אלי אתה נצמד, מדוע לא חנית יותר בצד. תראה את כל החניה פנויה כאן לפניך, למה אתה חונה כאילו משהו רודף אחריך'. ענה לו אותו חבר 'שבליה הגיע בשעה מאוחרת לביתו, ולא מצא חניה בכל השכונה זולתו, ובעל כורחו הוכרח עם רכבו להצמד, ויכול להביא את השכן שיהיה לזה עד'. ואם היה מקיים אותו אדם דברי חז"ל: "הוו מתונים בדין", ממילא בקלות היה יכול להבין, שבבוקר נסעו כולם לעבודתם ולעיסוקם, ולכן נשארה החניה ריקם.

נזכה תמיד להיות מליצי יושר על עם ישראל, וללמוד ממעשה זה הרבה מוסר השכל, ובא לציון גואל. אמן כן יה רצון.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

שאל את הרב הרב נריה ברבי ראש "ענפים בהלכה" *2381

נפל בחול המועד חוט מדפנות הסוכה (העשויות מחוטים), והחזירו - האם צריך לנענע את הסכך מחדש?

אינו צריך. ודי בכך שהחזיר את הדפנות. אולם לכתחילה לא נכון לעשות דפנות מחוטים, אלא מקנים או לוחות יציבים, שלא יתנתקו ברוח.

האם צריך לנענע ארבעת המינים דווקא ביד ימין?

את הלולב צריך להחזיק ביד ימין והאתרוג ביד שמאל, ולא יטלם שניהם ביד אחת. וכן גם בהושענות - יקפיד להחזיק בשתי ידיים.

האם צריך לגנוז את ארבעת המינים לאחר החג?

מעיקר הדין אינם צריכים גניזה אבל לא ישליכם לאשפה ממש, אלא יניחם סמוך לאשפה, במקום שלא יבואו לידי בזיון. (חזון עובדיה סוכות ד' מינים עמ' תמט).

האם נכון לאגוד הלולב ב-'קוישיקלך'? לבני ספרד אין לעשות כן, אלא יאגדו על ידי קשר. ובני אשכנז נוהגים לאגוד על ידי קוישיקלך.

האם מותר לשוחח דברי חול בסוכה? מותר. אך כמובן שכדאי להרבות בסוכה בדברי תורה וקדושה.

האם מותר להכניס בעלי חיים טמאים לסוכה? מותר.

האוכל תבשיל בשר עם קוסקוס - האם חייב בסוכה?

אם אוכל יותר מ-54 גרם (כביצה) - חייב בסוכה. אבל אינו מברך לישב בסוכה. ואם אוכל 162 גרם (שלוש ביצים) - גם מברך לישב בסוכה.

לגימות של השראה הרב כוחו של ה"יחד"

זוג צעיר התגורר דלת מול דלת לזוג מבוגר. הגבר היה בסביבות גיל ה-80, והאשה הייתה צעירה ממנו בחמש שנים. הזוג הצעיר נהג לבקר את הזוג המבוגר, ובכל פעם הם הבחינו שהבעל מבקש מאשתו שתכין לו קפה, ושהאשה מביאה לו את צנצנת הקפה כדי שהוא יפתח עבורה את המכסה.

שבוע לאחר מכן, הזוג הצעיר הביא להם מתנות: לאשה - פותחן צנצנות אוניברסלי, שתוכל לפתוח את הצנצנות בעצמה, ולגבר - מכונת קפה קטנה.

שבוע לאחר מכן, כשהם נכנסו להגיד להם חג שמח, הם ראו ששום דבר לא השתנה: הבעל מבקש מאשתו קפה, והיא מביאה לו את הצנצנת, כדי שהוא יפתח לה. הזוג הצעיר היה מופתע... כשהם היו לבד עם הבעל, הם שאלו אותו מדוע הוא לא משתמש לבד במכונת הקפה, וכשהיו לבד עם האשה, הם שאלו אותה על פותחן הצנצנות. התשובות שלהם השאירו אותם פעורי פה...

הבעל ענה, "כן, ודאי שאני יכול להשתמש במכונת קפה. וכשאשתי לא פה, אני אכן עושה זאת. אך כשהיא באזור, אני מבקש זאת ממנה. אני רוצה לתת לה את ההרגשה שאני צריך אותה, ואיך שהיא עושה את הקפה, אין לה מתחרים. אני לא יכול בלעדיה. הרגשת ה"יחד" הזו, שווה לי הכל".

האשה ענתה, "אני יכולה לפתוח את הצנצנת גם בלי הפותחן. אני נותנת לו לפתוח כדי שהוא ירגיש שהוא עדיין חזק יותר ממני, הוא ה'גבר' של הבית, ואני צריכה אותו כמו תמיד. תחושת הביחד הזו שווה לי הכל".

כמה פעמים אנחנו מנסים להיות עצמאיים, ולא להיעזר באחרים, רק כדי להראות כמה מוצלחים אנחנו. בלי לשים לב, אנו נותנים הרגשה לשני, שאנחנו נסתדר גם בלעדיו...

בחג הסוכות לוקחים ארבעה מינים, ואי אפשר בלי אף אחד מהם. גם אם יש לך אתרוג בשווי של 1200 ₪ - בלי ערבה קטנה, כל הסט הזה לא שווה הרבה.

הבה נחשיב כל אחד, וניתן לשני את ההרגשה הטובה, שאי אפשר בלעדיו - וכך נזכה כולנו לשמחת חג אמיתית.

"החזק האמיתי של האדם לא נמדד ביכולתו לעמוד לבד, אלא ביכולתו לשלב ידיים עם אחרים."

סיפורה של תמר

קשה לי לזרוק כי כל דבר שמרתי מהעולם שלא נבנה לי

יש לי דירה קטנה בירושלים.

קומה שלישית בלי מעלית. חדר

שינה, סלון, מטבח. נעים. מסודר. אבל

עמוס. מאוד. לא מה שאת חושבת לא בלאגן. כל דבר ממוסגר, מקופל, עטוף. בובות ילדות. גלויות מחברות מהתיכון. מכתב, מזכרת מהשידוך ההוא שנפל. אפילו שמלת אירוסין שלא נלבשה. כל פריט נשמר. כל מגירה סיפור שלא נשלם. היו תקופות שניסיתי. אמרתי לעצמי: תזרקי. תתחדשי. אבל אז עלתה המחשבה: "אז מה שישאר ממני?"

כי תכל'ס אני בת 39, רווקה. עברתי הרבה שידוכים, פרידות, חלומות שהתנפצו רגע לפני. והלב שלי בכל, נכנס נהיה זהיר התאמץ להיאחז בכל זיכרון שעוד נשאר.

לפני חודשיים, חברה הציעה לי סדנת סדר וניקיון רגשי. צחקתי. מה זה יעזור לי? אבל בסוף הלכתי. למה לא. ממילא אין לי מה להפסיד. המנחה שם אמרה משפט שנכנס לי לבפנים: "אנחנו לא שומרים חפצים, לפעמים אנחנו שומרים כאב".

חזרתי הביתה, והתחלתי לפתוח מגירות. החזקתי כל פריט. ושאלתי את עצמי למה אני שומרת את זה? לאט לאט, התחלתי להוציא. לא כמו משרתת, אלא כמו מי שמשחררת את מה שלא משרת אותה יותר. עם דמעות. עם פרידה. עם תפילה. במגירה האחרונה, פתאום פתק מהסבתא שלי, שנפטרה לפני שנתיים. "אל תפחדי להתחיל מחדש. ה' איתך בכל צעד".

ישבתי על הרצפה, והרגשתי כאילו מישהו מחבק אותי משמים. כי כן, אולי אין לי טבעת. אבל יש לי דרך. ויש לי לב חי. יש לי אבא אחד למעלה

שלא שופט אותי לפי מה שיש לי במגירה אלא לפי מה שיש לי בלב.

היום שלי פחות עמוס. אבל הנשמה פתאום יותר מרווחת. לפעמים זה כל מה שצריך בשביל להתחיל מחדש.

תרמו עכשיו
לשירות
והכניסו את
שמכם ושמות
יקיריכם תחת
כנפיו וברכתו.

הזדמנות אחרונה עד הושענא רבה
שבו נמסרים הפתקים

חותמים שותפות עם הרב יגאל כהן שליט"א

ופותחים שערי שמיים לשנה של ברכה!

בתרומתכם אתם זוכים להיות שותפים לדרכו הקדושה של הרב יגאל כהן שליט"א ולהוסיף לעצמכם זכויות גדולות ליום הדין ולשנה החדשה.

בדד אלך

חול המועד. זמן משפחתי ומיוחד. אני חוזר מתפילת שחרית בבית הכנסת הקבוע שלי, אשתי הצדיקה מחכה לי ליד השולחן בסוכה עם כוס קפה רותח. בדיוק כמו שאני אוהב. זה מנהג קבוע שלנו שנים, לא משנה איך יתפתח היום, לאן כל אחד מאיתנו ילך, את הבוקר אנחנו פותחים בקפה זוגי. כששואלים אותי איך מגיעים לגיל כזה עם זוגיות מדהימה ואושר, אלו בדיוק הרגעים הקטנים הללו שאנחנו לא מפספסים.

אבל היום, היום יש לי קצת עצב בלב. בראשי עולות תמונות משנים רחוקות, בהן חול המועד היה הזמן הכי שמח בשנה, איך הייתי לוקח את הילדים לטיולים באופן קבוע, שירים שמחים מתנגנים ברכב וכולם מאחור צועקים בהנאה. אשתי הייתה אורזת מטעמים וממתקים לכולם והיינו יוצאים לדרכים ונהנים מכל רגע... אבל אז הם גדלו. הם תמיד היו ילדים טובים, תודה לה' שזכיתי בהם, אבל הגיע גיל שהם הפכו לאבות ולאמהות בעצמם, ועם ההורות הגיע הצורך להעסיק את הפיצקל'ך שלהם. כמובן שהם מתמידים להתקשר אליי בכל בוקר, ולספר לי מה התכונות שלהם לאותו היום, ואף להפציר בי, אבא אבל אולי כן תצטרף? תבוא עם אמא הילדים כל כך יישמחו! אבל לך תסביר להם שבגיל שלי אני לא מסוגל לשבת בג'מבורי עמוס בקטנטנים ולשמוע צרחות של עשרות ילדים ברקע, גם פינות חי ומסלולי מים כבר אינם תואמים את גילי ובאופן כללי הגעתי לשלב שאני אוהב את הבית ולא ממש דחוף לי לצאת ממנו. בניי האהובים בנו לי סוכה יפה במרפסת כך שגם אין לי באמת צורך לצאת. ומצד שני, מגיע הרגע שאני מרגיש בודד.

"אולי נצטרף היום ליוסי?" אני שואל את אשתי והיא מופתעת. "אתה? יש לך סבלנות בחום הזה להסתובב סביב הפרות ולהשקות אותן במים?" היא צודקת. אני יודע שאני אמצא את הסיפור הזה מאד מהר ואולי אף אתחרט שנסעתי בכלל. "אבל השקט מתחיל להעיק עליי" אני מסביר לה "היכן הימים שהיינו מתרוצצים ממקום למקום, מטיילים, נוסעים ונהנים? נכון שאחנו כבר לא בגיל אבל קשה לי עם זה. חול המועד זהו זמן של שמחה ואני מוצא את עצמי ימים שלמים בבית שקט." אשתי הביטה בי, מהורהרת. גם היא חשה כמוני את הבדידות, גם היא רוצה לחזור ולו לרגע לימים שהיו גדושים ומלאים בעשייה "אבל מה לעשות, יצחק. אלו החיים. ימים באים, ימים חולפים, ואנחנו מזדקנים. ב"ה שזכינו לראות פירות מהילדים שלנו ויש לנו המון נחת מהם, אבל בימים כאלה

סבא וסבתא, זו מתנה

כל החיים הם דאגו לנו, גידלו, טיפחו והשקיעו, עכשיו זה הזמן שלנו להשיב להם כגמולם הטוב.

לגדל בחוכמה
 הרב משה פינטו
 ראש ישיבות 'פאר משה'
 ורב שכונות צפון פ"ת

"הַשֵּׁלֶךְ עַל ה' יִהְיֶה וְהוּא יַכְלִילֶךְ"

חג הסוכות, המכונה "זמן שמחתנו", טומן בחובו מסרים חינוכיים עמוקים ומרגשים, במיוחד עבור ילדינו היקרים. חוויית השהייה בסוכה היא חוויה עוצמתית המלמדת שיעורים חשובים על אמונה, בטחון, פשטות, אחדות ודיבוק חברים. עבור ילדי ישראל, הסוכה היא הרבה יותר מ"מבנה ארעי"; היא הופכת להיות מבנה של קבע בנפשם ההולכת ונבנית. השהייה בה מעודדת התבוננות על תכלית החיים, על משמעות הפסוק "הַשֵּׁלֶךְ עַל ה' יִהְיֶה וְהוּא יַכְלִילֶךְ" (תהילים נ"ה, כ"ג), ומלמדת אותנו שלא לבטוח ב"כְּחִי וְעֹצֶם יָד" (דברים ח', י"ז). הסוכה מלמדת אותנו לדעת להסתפק במועט ולשמוח במה שיש, גם אם הבית הינו מבנה רעוע.

וכפי שמלמד הרמב"ם במורה נבוכים (חלק ג', פרק מ"ג), הסוכה מזכירה לנו את חיי המדבר של עם ישראל בצאתם מארץ מצרים. ואכן, במדבר חי עם ישראל תחת חסותו הישירה של הקב"ה, ללא תלות ברכוש או בנאות מעשה ידי אדם. "הסוכה" מלמדת את ההכרה שהחיים החומריים הם זמניים וחולפים, בעוד שהקשר שלנו עם הקב"ה הוא הקשר הנצחי ובלתי ניתן לסיום. וכפי שכתוב בספר תהילים (צ', א'): "מִעוֹן אֶתָּה הָיִיתָ לָנוּ" - השי"ת הוא נחלתנו ומעוננו לעולמי עד.

מסופר על החפץ חיים זצ"ל, שהיה ידוע בפשטותו וענוותנותו הגדולה. אורח חשוב, אדם בעל ייחוס וממון, הגיע פעם לבקרו. כשנכנס לביתו של הצדיק, נדהם מהצניעות המופלגת ששררה בו: ריהוט דל, ספרים עתיקים על מדפים רעועים, ופשטות שאין כדוגמתה.

האורח, שהיה רגיל לחיי פאר והדר, לא יכול היה להתאפק ושאל את החפץ חיים בפליאה: "רבי, היכן כל הריטיך? היכן כל חפציך? אצלי באמריקה יש לי בית עם שלוש חדרים, ולא זכיתי ללמוד תורה. ואיך ייתכן שאדם גדול כמו כבודו חי בצריף ישן ועם רהיטים כאלה? זו תורה וזו שכרה?"

החפץ חיים חיך במתיקות וענה לו בשאלה: "ושלך, אדוני, היכן חפציך? היכן אתה ישן?"

האורח השיב בפליאה: "אני? אני רק עובר אורח פה! אני בדרך, נמצא במסע! ולכן די לי בבית הארחה בחדר אחד, זה מספיק."

"אהה", אמר החפץ חיים ברוגע, "ובכן, גם אני. גם אני רק עובר אורח בעולם הזה, נמצא במסע אל העולם הבא". והוסיף בחיוך, "ב'אמריקה שלי' שם בעולם הנצח, יש לי 'וילה' עם שלוש מאות ועשרה חדרים, שנאמר: 'לְהִנָּחִיל אֶהְיֶה יֵשׁ' (משלי ח', כ"א) - עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות."

יותר השוויצו בחוכמות שלהם, נכדיי הגדולים, בחורי הישיבה, חידשו חידושים מדהימים. גם הזוג הנשוי הצעיר הפתיע והצטרף. אני לא הפסקתי לחייך ולהנות מהם. במבט מהצד ראיתי שגם אשתי מאושרת, רווה נחת מהנכדים הקטנים והגדולים כאחד.

כשהם הלכו, אחרי ססידרו הכל ולא נשאר זכר לבלאגן, צעדתי בחזרה לכיוון החדר, הפעם מתכנן שנת צהריים רגועה יותר, שמחה יותר.

תוכנית מדהימה

למחרת בבוקר התקשר אליי בן אחר, שהם מעוניינים לעלות לארוחת בוקר חגיגית. הבנתי שהבנים שלי הקימו מאחורי גבי "תוכנית להעלאת המורל של אבא", אבל עדיין תהיתי כיצד שמעו את השיחה שלי עם אשתי. נו נו פלאי הטכנולוגיה כבר אמרתי... לא התעמקתי בעניין כי פשוט שמחתי שאני לא בודד יותר.

חול המועד הזה היה הכי שמח שהיה לי בשנים האחרונות. בכל בוקר נפגשנו עם נכדים ממשפחה אחרת, שמחנו, צחקנו, נהנינו ורווינו נחת. וכשנגמר החג, ואמרתי לאשתי "תראי באלו ילדים זכינו. אשרינו ואשריהם". היא זרקת לי בבדיחות "נכון יצחק. אבל אתה זכית גם באשה שידעת לרקום את החוטים מאחורי הקלעים ולהתקשר למי שצריך בזמן שצריך..."

חייכתי. עכשיו הבנתי כיצד גלשה לה השיחה מחוץ לבית שלנו. וכששואלים אותי כיצד מגיעים לגיל שלי עם זוגיות מדהימה שכזו, זו אחת התשובות היותר טובות שיש לי.

שהילדים שלהם לא במוסדות והם זקוקים לצאת לאוויר ולראות עולם יש להם פחות זמן עבורינו".

מי האזין?

הסכמתי איתה, בצעד כבד פסעתי לכיוון חדרי, מתכוון להיכנס לשנת בוקר מאוחרת שאולי תשכיח ממני את המחשבות. כמה דקות חולפות ואני מקבל שיחת טלפון "אבא מה נשמע? מה שלומך? מתאים לכם שנעלה עכשיו לארוחת בוקר חגיגית של חול המועד? הילדים ממש מתגעגעים! כמובן ששרה תכין הכל שאמא לא תטרח! רק תגידו אם אתם מעוניינים ואנחנו כבר יוצאים". הבטתי בטלפון במבט תמוה. מישהו קרא את מחשבותיי והעביר אותם ליוסי? האם הוא האזין לשיחה שלי עם אמא בדרך כלשהי?

עם הטכנולוגיה של היום שאיני מבין בה דבר וחצי דבר הכל יכול להיות. מי יודע. "אבל אמרת לי בבוקר שאתם הולכים לרפת במושב לא? אתה בטוח שאתם רוצים לשנות את התוכניות?" שאלתי אותו על מנת להבין מהיכן הגיע השינוי "כן אבא, אבל הילדים אמרו שהם מתגעגעים לסבא וסבתא". אין מאושר ממני, קמתי מהמיטה בצעד מהיר יחסית לגילי, ממחר לספר לאשתי שיוסי מגיע, ושצריך להתחיל להתכונן. מרוב שמחה, לא שמתי לב שעל פניה יש חיוך שמסתר משהו. חיוך כזה שמראה שבעצם לא חידשתי לה דבר.

הנכדים הגיעו, בני קנה בדרך לחמניות טריות, כלתי המדהימה הכינה ארוחה מושקעת. חביתות מיוחדות, שקשוקה טעימה, סלט ירקות גדול ופשטידה שאשתי מאד אוהבת. הנכדים שרו שירים, סיפרו לנו סיפורים. הקטנים

"הבטתי בטלפון במבט תמוה. מישהו קרא את מחשבותיי והעביר אותם ליוסי? האם הוא האזין לשיחה שלי עם אמא בדרך כלשהי? עם הטכנולוגיה של היום שאיני מבין בה דבר וחצי דבר הכל יכול להיות. מי יודע."

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

דרך חדשה גדולה תשובה מתפילה!

כאשר חטאו עדת קורח ביקש משה רבינו מה' יתברך (במדבר טו, טו): "אל תפן אל מנחתם" אמר על פסוק זה הרבי מגור שליט"א שיש לראות כוחה של תשובה, שהרי חטאם של קרח ובניו היה כה חמור, עד שמשה רבנו בכבודו ובעצמו התפלל: "אל תפן אל מנחתם" ואמרו רבותינו ז"ל (במדבר רבה יח, י) שלא יקבלם בתשובה. ואף שאין לנו שום הבנה לעוצמתה של תפילה משה רבנו, כששבו בני קורח בתשובה והתחרטו על עוונם התקבלה תשובתם ברצון לפני ה' יתברך כמו שאמרו רבותינו ז"ל (מגילה יד"ע"א סנהדרין קי"ע"א ובילקוט שמעוני פרשת קרח רמז תשנ"ב) ועליהם אמר דוד המלך עליו השלום (תהלים מה, ב'): "רחש לבי דבר טוב". וזכו בני קרח שמליוני יהודים בכל הדורות אומרים טרם תקיעת שופר וביום הדין ראש השנה את המזמור שחיברו.

חטא נחשב לרשעי ישראל כצדקה

כצדיקים וחסידים

מובא בספר אותיות דרבי עקיבא (עמוד נח): "חית אל תקרא חית אלא חטא, מפני שחטא נחשב להם לרשעי ישראל כצדקה, וכיון שמעלין אותם וחוזרין בתשובה לפני הקב"ה מיד מקבלין פני שכינה כצדיקים וחסידים שלא חטאו מעולם. ומקבלין שכר על חטא וחטא שהיה בידם כצדקה שנאמר (יהזקאל יח, כז) "ובשוב רשע מרשעתו ועשה משפט וצדקה עליהם הוא יחיה" מלמד שעליהם הוא יחיה חיי עולם הבא עם צדיקים, וחסידים, ותמימים, וישרים, וגומלי חסדים, ובעלי צדקה, ובעלי תורה, ואנשי אמונה, לעולם הבא. ולא עוד אלא שמעלין אותן ומושיבין אותן בישיבה אצל השכינה. מפני ששברו את לבם בתשובה לפני הקב"ה שנאמר (תהלים לד, יט) "קרוב ה' לנשברי לב ואת דכאי רוח יושיע".

הרב רפאל אוחיון
רב קהילת "משכנות התורה"
מרצה ומטפל

אומנות האהבה להתחתן שוב מחדש

המגיד מדובנא סיפר משל מפורסם: מלך שחיתן איכר עם בתו הנסיכה. אחרי חצי שנה, החתן ביקש להתחתן שוב. כששאל המלך מדוע, הסביר החתן: "בהתחלה חשבתי שמשוהו לא בסדר איתה - אחרת למה המלך יתן לי אותה? אבל עכשיו, אחרי שהכרתי אותה, גיליתי כמה היא מושלמת. עכשיו אני רוצה להתחתן באמת, בלב שלם!"

כך גם עם התורה: בהתחלה נאמר "כפה עליהם הר כגיגית", אבל אחרי שהכרנו את יופייה וטהרתה, ולמדנו את הטעמים של כל מצווה ומצווה, קיבלנו אותה

אם הייתם יכולים להתחתן שוב, האם הייתם בוחרים באותו אדם?

מאהבה. לכן חוגגים שמחת תורה עכשיו ולא בשבועות.

במחקר מביך שנעשה בארה"ב שאלו זוגות אחרי עשר שנות נישואין: "אם הייתם יכולים להתחתן שוב, האם הייתם בוחרים באותו אדם?" התוצאות היו מזעזעות - יותר מ-85% ענו שלא!

אבל 15% ענו בחיוב. מה הם עשו שהצליח?

הם הכירו את האדם עצמו, לא רק את המעשים החיצוניים. כשבן הזוג שלך אומר משהו חד או עושה משהו מעצבן, אתה יכול לשפוט אותו לפי המעשה - או לנסות להבין את הטעם הפנימי.

למה הוא אמר את זה? מה הוא באמת רצה להגיד? איזה כאב או חשש מסתתר מאחורי ההתנהגות?

כשאתה מכיר את הטעמים הפנימיים של בן הזוג שלך - את הלב הטהור, את הכוונות הטובות, את הפחדים והחלומות - אתה מגלה את הנסיכה שבתוכה. ואז אתה לא רק לא מתחרט על הבחירה, אתה רוצה להתחתן איתה כל יום מחדש.

זה הסוד של ה-15% המאושרים: הם למדו לראות את הטעמים, לא רק את המעשים.

בוא והצטרף לישיבת "יגל לבי"
בראשות הגאון הרב יגאל כהן שליט"א
ישיבה חמה ואוהבת המיועדת לבעלי
תשובה ומתחזקים בגילאי 20-27

לימוד תורה | עבודת המידות | אהבת ישראל
ברמה גבוהה | מעצימה | מכל הלב

להצטרפות < 055-6888040

המקום שיהפוך להיות הבית הרוחני שלך

מדי שבת

הרב אחיה עובדיה

מתוך ספרו של
מרן ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל

מעלת השבת

מסופר שהיו שני תלמידי חכמים שהלכו לאסוף כסף בשביל החזקת תורה, והם חיפשו סמוך לשבת איזו אכסניה. והנה מצאו אכסניה, ובשבת הגישו לפניהם דגים, בשר, פירות ויין. שאלו אותם: אתם ידעתם שאנחנו נגיע שהכנתם לנו כל כך הרבה אוכל?! אמרו להם: אתם חושבים שזה בשבילכם? אנחנו כל שבת עושים ככה. וסיפרו, אבא שלנו היה הולך במשך השבוע לעבוד בכפרים הסמוכים וחוזר ביום ששי, ופעם אחת ביום ששי הוא התעכב ודאגנו לו ולא הגיע. אחרי שבת הוא הגיע לבית עם כלב בולדוג וסוס. פירקנו כל מה שהיה על הסוס, וראינו הרבה כסף, זהב ומרגליות.

אמרנו לו: אבא, מה זה? אמר להם: אני התעכבתי לפני שבת והתארחתי בבית של גוי שרצה לשלם לי חוב שהוא חייב לי, והיה לי רק פרוסת לחם ומים. בליל שבת עשיתי קידוש על הלחם, ואמרתי: "רבונו של עולם, תחשוב לי את הלחם הזה כאילו אני עושה בו קידוש", ובלחם הזה עשה סעודה שניה ושלישית, וביקש שזה יחשב לו כסעודת שבת. במוצאי שבת, בעל הבית בא אליו עם כלב בולדוג להרוג אותו. אמר לו: רגע, יש לנו עוד סעודה אחת - סעודה רביעית, תן לי לעשות אותה. אמר לו: בסדר, תעשה אותה מהר. עשה סעודה רביעית משיירי הלחם שהיה לו, ואמר: "רבונו של עולם, תחשוב לי כאילו קיימתי סעודה רביעית של דוד המלך עליו השלום". ואחרי שגמר לאכול, נרדם. וראה בחלומו חמשה צדיקים שמתווכחים ביניהם, זה אומר אני אציל אותו, וזה אומר אני אציל אותו. ובסוף הסכימו שכולם ביחד יצילו אותו.

הוא קם משנתו, והגוי עומד מולו עם הכלב בולדוג שיטרוף אותו, והכלב במקום ללכת ליהודי, קפץ על הגוי והרג אותו. ואז הכלב בא ליהודי ומשך אותו - בוא אחרי. לקח אותו והראה לו, הנה תחפור כאן באדמה, חפר ומצא אוצרות של כסף זהב ויהלומים. התברר שהגוי הזה היה מארח אנשים ואחר כך מביא את הכלב שלו שיהרוג אותם, ולוקח להם את כל הכסף. היהודי הזה העמיס על הסוס את כל הכסף והזהב ובא לביתו, ואמר לילדיו: תשמעו בני, תכבדו את השבת, תקנו מאכלים לכבוד שבת והשבת תחזיר לכם. ומאז כל שבת אנחנו עושים ככה.

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת
'שלום רב' באשדוד

מפנקסו של מחנך ויטמין רוחני

נביא את דבריו של חוצב הלבבות הגאון הצדיק רבי שמשון דוד פינקוס זצ"ל, כאשר ילד אומר "תורה ציווה לנו משה" (עיי' מסכת סוכה מב.). על שאף שאינו מבין דבר, המילים חודרות לתוכו ומשפיעות קדושה ונשמתו. עד כדי כך, שאפילו אם לאחר שלושים שנה תהיה לו בעיה כלשהי בשלום - בית, יתכן שבזכות אותן מילים טהורות שהוא 'דיקלם' בהיותו פעוט בן שלוש, הוא יתאפק ולא יענה דבר כנגד דברי אשתו! שהרי כבר נאמר "הלא כה דברי כאש נאום ה'" (ירמיה כג, כט), המצוות הינן כאש, ולא סתם אש, אלא אש אלוקית, אש הבה של קדושה. לכל מילה של תורה, לכל קיום מצווה ממצוות התורה (שופר, לולב וכו') ישנה השפעה פנימית על האדם. אלא שכשם שנוטלים תרופה, השפעתה לא תמיד ניכרת על החולה באופן מיידי, כך גם לענייננו: לא תמיד התוצאות מגיעות מיד, אך הן וודאי יגיעו בזמן כלשהו.

ומספר הרב: שמעתי מאמי, שבישיבת מיר היו בחורים שסבלו מתת-תזונה, ופעם בשנה היו נוסעים ל'דאצ'ה' על מנת להתרפאות. באותו מקום היו דואגים להאכילם מאכלים משמינים. והנה כל פעם כשסיימו הבחורים את סעודת המשימה, רצו מיד למראה כדי לראות האם כבר השמינו מעט... השפעת הלימוד אינה ניכרת מיד, אך היא חודרת לעומק נפש הילד. כל פסוק מהחומש משפיע על הילד לגדול ולהיות ירא - שמים.

ממשיך הרב פינקוס: הבעיה של הורים רבים היא, שהם רוצים לראות תוצאות מיידיות מהלימוד עם בנם - פעולה ותוצאה! מטעם זה ישנם כאלה שמתעצלים ללמוד עם בנם בן החמש פסוקים מהחומש. אותו אב חושב לעצמו: "נכון, אם אלמד עם בני הגדול מסכת בבא - מצינא, על ידי זה הוא יעשה תלמיד-חכם ברבות הימים, אבל אם אלמד עם בני הקטן פסוק מהחומש, וכי לימוד זה ישפיע עליו כשהוא יגיע לגיל שמונה - עשרה, עשרים ושלושים?...! אולם אותו אב טועה.

משל למה הדבר דומה? כשתינוק בוכה באמצע הלילה ויש צורך להאכילו בדייסה, יעשה האב חשבון לעצמו: "לשם מה אתאמץ כעת להכין לו בקבוק עם דייסה - מאכל שלא תהיה לו כל השפעה עליו בהגיעו לגיל עשרים? אשקה מיד 'קולה' וזהו!..." או לחילופין כדי שיפסיק התינוק הרעב לבכות, במקום להכין לו את המאכל המתאים, יתן לו אביו שוקולד או סוכריה, העיקר שיהיה שקט... והרי כל אחד מבין שהחוסר מזון בריא בהיותו תינוק יתן את אותותיו כשיגיע לבגרות, עד כאן מתוך דברי קודשו. אם הדברים כך בגשמיות ברוחניות על אחת כמה וכמה שהשפעת התורה בקטנותו טוביל אותו למערכת מחוסנת רוחנית מפחיתה סיכון לירידה רוחנית, ונותן להם ויטמינים רוחניים.

עלינו לקחת את הדברים דווקא בעת הזו של סיום התורה ותחילתה מחדש, להבין את גודל החובה.

יש • מזל • לישראל

הרב אלדד נרי

מנהל רוחני ישיבת "יגל ליבי"

משהו או מהאחריות על ההשלכות, עלינו להבין ולהפנים זאת שבכל צד שנבחר אנו מוותרים על הצד האחר ואין מה לעשות, אי אפשר לפנות לשני הצדדים, ולכן אין שאלה אם לוותר אלא על מה לוותר, ולכן אם חישבנו טוב את הצדדים, ניקח את הפנייה הנכונה, ולהבין שהקב"ה יהיה איתנו בהשלכות, כי הקב"ה לא מצפה מאיתנו להיות יותר חכמים ממה שאנחנו, ולא להשתמש בשכל שאין לנו, ובכל פנייה יש סיכון, אבל הפנייה הנכונה היא הפנייה המחושבת, שבעצם גם אחרי שנחליט ויעבור הזמן ונגלה שהגיעו הפתעות לא טובות, אם יחזירו אותנו אחורה ניקח את אותה פנייה שוב כי זה מה שאנו מבינים שניכון, אבל למרוח זמן בספקות זה לא מקדם אותנו לשום מקום, אלא נתבונן ופעמים שזה יכול לקחת זמן לחשב את כל הנתונים אבל לפחות לא בזבזנו זמן, וכמובן שכל האמור לא מדובר במקום שיש לשאול דעת תורה כי אז בין כה אין קושי בקבלת החלטות.

שבוע הבא נדבר על התמודדות עם תאוות.

קבלת החלטות של בני מזל מאזניים

השבוע נלמד על הקושי בקבלת החלטות שפעמים דבר זה מאוד מפריע לאדם ופעמים אף לסובביו, וכמו שלמדנו פעמים שבני מזל מאזניים מאותגרים בזה.

חשוב לדעת שקושי בקבלת החלטות מתחלק לשתיים:

א. קושי שכלי שלא מבינים מה נכון לעשות.

ב. קושי רגשי הפחד מלאבד או לפספס משהו בגלל ההחלטה שנקבל.

הדרך להתמודד היא ע"י שפשוט במקום למרוח זמן במחשבות ובלבולים, לשבת ולהתחיל תהליך מסודר כמו שנפרט ואז להגיע להחלטה מסודרת, כדלהלן: עם הקושי השכלי מתמודדים ע"י שמגדירים את מה שאנחנו צריכים ולאחר מכן לחשב מה מהאפשרויות נותן לנו את המענה, או מה נקרא טוב כל מקרה לגופו, ואז מקבלים את המענה לקושי השכלי, פעמים שמאוד מומלץ לעשות זאת עם חבר לחשב יחד את הדברים.

ועם הקושי הרגשי עלינו קודם כל להרגיע את הפחד שלנו מלאבד

לחיות
באמונה
הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

תיזתרי במה שאת מבקשת

כיצד תקרבי את הישועה שלך?

לאחר 120 שנה מגיע אדם לשמיים. הוא פוגש את הבורא יתברך ושואל אותו: "אבא, התפללתי בלי סוף שתשלח לי אשה, למה לא שלחת?" עונה לו הבורא: "שלחת, לא רצית לקחת".

כל אחת מאיתנו זקוקה למשהו ומתפללת עליו. כל אחת מאיתנו מחכה לרגע בו תפילותיה יתגשמו והיא תזכה סוף סוף לקבל את מבוקשה. השאלה היא האם מה שאנו מבקשות הוא באמת הדבר הכי טוב בעבורנו? האם אנחנו יודעות כיצד להתפלל ועל מה? כיצד נקרב את הישועה שלנו?

אם אדם רוצה לקבל את הטוב ביותר, עליו לבקש משהו שבעזרתו יעבוד את השם יתברך.. שהרי אם את לא מבקשת בשבילך, אלא בשבילו, את בעצם שמה את רצונו לפני רצונך ומוכיחה לו שאת מכירה בקיומו וגדולתו, יודעת את מקומך לעומת מקומו, אוהבת אותו עד כדי כך שכל רצונך זה לקיים את רצונו! לעשות לו נחת! תתפללי להשם

שישלח לך זיווג כדי לבנות בית של תורה בקדושה ובטהרה, תבקשי מהשם שישלח לך זיווג כדי שתזכי לקיים את מצוות טהרת המשפחה, כדי שתזכי לכסות את שערך, כדי שיהיה לך בעל שתוכלי לשלוח אותו ללמוד תורה. רוצה עבודה טובה? תבקשי מהשם עבודה שבעזרתה תוכלי להפריש כספי מעשרות ולפרנס את משפחתך בנחת ובהיתר, רוצה ילד? תבקשי ילד כדי שתוכלי לגדל אותו לעבודת השם, להיות בן תורה אמיתי. תבקשי רכב טוב כדי לנסוע בו בשמחה לקיום מצוות, תתפללי שהשם ייפה אותך על מנת שתהיי יפה בעיני בעלך ולא במטרה לקבל תשומת לב משום מקום אחר מלבד תשומת ליבו של בעלך ושל השם יתברך... תתפללי לשם שמיים ותהיי בטוחה שתקבלי את הטוב ביותר! זה עובד!

להתפלל נכון

תארי לעצמך אדם שיוצר מכונה משוכללת וגאונית, הוא עובד עליה ומטפל בה במשך שנים כדי שתגיע לתוצאה המקסימאלית שלה, שתמלא את התפקיד שלה כשהיא ממצאה את היכולות שלה עד תום, הוא רוצה שהיא תהיה הכי מוצלחת, שהיא לא תתקלקל חלילה, שלא תעשה רק חצי עבודה... הוא יצר אותה מהבסיס שלה, מחתיכת הפח הראשונה, הוא היה מעורב בכל שלב ושלב בהקמתה והוא דואג לה כאילו היא הדבר היקר ביותר שיש לו. האם האדם הזה שהמציא את המכונה, יידע בדיוק מושלם כיצד לתפעל אותה? כמובן שכן, יותר טוב מכל אחד אחר, שהרי הוא מכיר את כל המנגנון שבתוכה, את כל החלקים הכי קטנים, את כל הפעולות שהיא מסוגלת לעשות, הוא יודע מה עלול להזיק לה ומה יכול לשפר אותה והוא שומר עליה ממוזיקים ומפגעים למיניהם. אם כך, הבורא יתברך שברא את האדם יודע בדיוק מושלם שאין כדוגמתו כיצד האדם פועל מבפנים, הוא יודע היטב מה מזיק לו ומה משפר אותו, מתי הוא צריך לנוח ומתי לעבוד, מכיר ביכולותיו ובגבולות שלו, יודע מתי הזמן הנכון בשבילו לפעולה כזו או אחרת, דואג שהוא לא יתקלקל חלילה, הוא יצר אותו מהבסיס שלו, מעורב בכל שלב ושלב מהרגע הראשון ועד לרגע האחרון ואנחנו הדבר הכי יקר לו בעולם.

אם את מבקשת משהו ולא מקבלת, דעי, אחותי היקרה, שזה אך ורק לטובתך. אנחנו לא תמיד יודעות מה הדבר הכי נכון בעבורנו, ולכן חשוב שנדע גם מה לבקש וכיצד לקבל את מה שמגיע. רבי נחמן זצ"ל אמר שאם קיים חוסר, סימן שלא התפללו עליו כלל או לא התפללו עליו מספיק, אין דבר שלא ניתן להשיג בעזרת תפילה!

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

האם נשים צריכות לעשות תיקון ליל הושענא רבה?

מעיקר הדין אינן חייבות, אך ראוי שתקיימנה, כי לילה זה הוא עת חותם הפתקים. וענין זה שייך גם אצל הנשים.

האם מותר להביא לסוכה סירים ומחבתות?

אין להביא סיר או מחבת שמבשלים בהן את האוכל לסוכה, משום שיש בזה בזיון לסוכה. אבל קערות גדולות שמחלקות מהן לצלחות - מותר.

האם מותר להחליף חיתול בסוכה?

אין ראוי לעשות כן. (חזון עובדיה סוכות עמ' קכט).

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

שמחת התורה המדויקת והטובה

מה נוכל לומר ומה נגיד שהחג הזה מזכיר לכל עם ישראל תקופה קשה ולא פשוטה שעדיין לא נגמרה? שישנן משפחות רבות מדי שהקושי שלהם מורגש יום יום שעה שעה ולא מצליחים להתקדם הלאה מחג שמחת תורה ההוא? אנחנו יודעות כולנו שבורא עולם הוא היחיד שמכיר ויודע את פאזל העולם הזה על בוריו... הוא היחיד והמיוחד שברא את העולם ויודע מה באמת התיקון של כל נשמה שהגיעה לעולם הזה.

אין לנו גם ספק שכל מה שהוא עושה זה לטובה, אנחנו לא מבינות כלום... אין לנו מושג באלפי השנים שהוא מנהל את העולם. אנחנו רק מאמינות שכל מה שהוא עושה זה מדויק, זה לא בטעות.

קשה לקבל, קשה לעכל אבל מי שמאמין הרבה יותר

קל לו להתקדם. זאת האמת. מי שמאמין שהקב"ה הוא טוב ושהנשמות הקדושות שנהרגו על קידוש השם כל המלחמה הזאת נמצאות במקום טוב, ליד בורא עולם, זה מנחם. במעט. ה' הוא טוב. רק הוא יכול לנחם. הוא נותן לנו כל כך הרבה מתנות ביום הפשוט... שזה לא הוגן לזכור לו רק את הדין הקשה. הוא כולו טוב וחסד... נזכור לו את זה. ונאהב לקיים את תורתו. נשמח עם התורה הקדושה בחג השמחה הזה... נשמח שנבראנו יהודים, רדופים אבל חזקים, אין עם כמו עם ישראל... חכמים, מאוחדים... כמה חסדים היהודים עושים אחד לשני... אין עם כזה, כולם מעידים. הקב"ה לא נתן עד היום שאף אחד ינצח אותנו... עם כל הכאב שעברנו ועוברים, אנחנו קיימים. שמחים ורוקדים עם ספרי התורה שמשאירים אותנו שפויים. כי רק מי שלומד את התורה הקדושה ומאמין באמונה שלמה בבורא עולם הוא השמח, הוא השפוי בין כל גלי הדור הזה.

לא צריך להתאמץ כדי לראות את הטוב שבורא עולם נותן לנו, כל אחת תסתכל סביבה ותעריך את הטובות והחסדים שיש לה. למרות הכל. ועכשיו, אותו אבא, רוצה שנשמח, שנרקוד, שנעריך שיש לנו ספר הוראות כזה מתוק וטוב שיועד מה נכון לנפש ולגוף היהודי שלנו. אנחנו עם הנצח. יש סיבה יותר טובה מזו לשמוח!?

**השנה שיש הרבה יהודים
שלא יוכלו לחגוג את החג...
אנחנו נחגוג עבורם**

ידעות מוצקות על השואה הנוראה שפוגעת ומחריבה קהילות יהודיות באירופה, ועלתה השאלה הקשה בקרב כל יהודי ארץ ישראל, איך יוכלו לחגוג כאשר אחיהם בגולה סובלים פרעות וחורבן כזה נוראי... אז אמר הרב פרנקל לקהילה שלו: "השנה, שיש הרבה יהודים שלא יוכלו לחגוג את החג הזה, ויש הרבה שכבר לא יוכלו לחגוג אותו יותר לעולם... אנחנו נחגוג עבורם, נרקוד בשבילם ונעשה זאת ברחובות של עיר!" וככה, מבלי להדחיק את הכאב או להיכנע לו- הוא פשוט רקד איתו... אחד מאותם ילדים שלא יכלו לרקוד באותם שנה, היה ילד בן 5 בשם: "לולק" מפולין, הילד הזה שרר את השואה ובסופו של דבר נשא לאשה את הבת של הרב פרנקל והפך לימים לרב הראשי לישראל, הרב ישראל מאיר לאו שליט"א... וזה האתגר שלנו גם השנה, למרות הקושי והכאב, נרקוד בקדושה ובטהרה, את שמחת התורה שלא תילקח מאיתנו לעולם- גם בשבילם. וברגישות גדולה, על אפס ועל חמתם של כל מבקשי רעתנו- נאחז: "חג שמח"!!!

תאיר ארץ
מזכרת
הרבנים
תאיר גולן

רוקדים לנצח

שבת שלום! אנחנו עומדות בפני חג שני של סוכות, ובו נחגוג עם התורה הקדושה, את סיום קריאת התורה של השנה החולפת ואת ההתחלה של הקריאה בתורה מבראשית, מחדש. נחגוג את התורה שהיא מלשון "הוראה" והיא מורת דרך לכולנו. היא מה שמאחד אותנו כבר למעלה מ-3,330 שנה ונותנת את הייחודיות לעם המיוחד הזה. תורה ומצוות, חוקים ומשפטים שמאפיינים אותנו כ: י-ה-ו-ד-י-ם! גם השנה, אני בטוחה שמלווה את רובנו התחושה הקשה של: "איך נרקוד ונשמח בתאריך שכזה? הרי רק לפני שנתיים בתאריך הזה ממש, בבוקר שמחת תורה, נרצחו לנו אחים ואחיות שלנו, חיילים/ות שעד עכשיו מחרפים את נפשם עבורנו..." והקונפליקט של האם זה בסדר לשמוח ביום כזה פוגש הרבה מאיתנו.

נהוג לחגוג את ההקפות והשמחה בבית הכנסת במהלך החג עצמו פעמיים: הקפות בערב החג, ובבוקר החג למחרת. את המנהג של "הקפות שניות" - (ההקפות בצאת החג שלרוב מלוות במוזיקה ובניגונים) מצאנו אצל האר"י הקדוש (שער הכוונות לתלמידי האר"י ז"ל), אבל מי שנתן את הדחיפה הגדולה להקפות שניות, הוא רבי ידידיה פרנקל, בשנת 1942. אז הגיעו

שיעורים לימוד בקבוצות קטנות סידורים והרבה שמחה

עם הרה"ג הרב יגאל כהן שליט"א

יום רביעי - ראשון | כ"א - כ"ה חשוון | 12-16/11/25

שבת במז'יבוז'

בואו איתנו ללימודים
לפרטים התקשרו עכשיו
058-6338-444

יגל לנוער

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף ראש "מרכז התחברות" ר"ג

הריקוד האמיתי שלך

לפני כשנתיים הזמינו אותי למסור שיעור תורה בביתו של יהודי עשיר ומפורסם...

כשהגעתי, הבית היה מלא מפה לפה, אך את בעל הבית לא מצאתי. לאחר בירור קצר התברר שהוא יושב מאחורי סורג ובריח והשיעור נועד בעצם להצלחתו וליציאתו המהירה מכותלי בית המעצר...

לאחר השיעור ניגשה אליי מנהלת המשרדים של העשיר וסיפרה לי על רצף המאורעות שהובילו למעצרו ובאותה נשימה ביקשה בכל לשון של בקשה שאסע אליו לבית המעצר כדי לעודד את רוחו הנכאה.

כמובן, מיד לאחר שסידרו לי את הכניסה לבית הכלא, התייצבתי מול העשיר, כאשר זכוכית עבה מפרידה בנינו, ודרך שפופרת התקשורת

ניסיתי לשכנע אותו שהקב"ה לא עושה לו רע, אלא יש לו מהלך מתוכנן בקפידה להביא אותו למקום הרבה יותר טוב מהיום.

התברר שדבריי נפלו על אוזניים ערלות. הבחור שהמצוקה צעקה מתוך עיניו, התחיל להזדעק ולהטיח האשמות כלפי מעלה: "מדוע אלוקים שם אותי פה? וכי לא תרמתי מספיק למוסדות תורה? וכי לא מספיקים לו מאות המשפחות שהוצאתי ממעגל העוני? למה דווקא עליי הוא בא??? (כלשונו...) תעשה לי טובה תוציא אותי מפה אני רגיל לחיים אחרים לגמרי, יש לי ילדים שמחכים לי בבית! יש לי עסקים שיכולים להתרסק אם אני לא שם! יש לי כל כך הרבה דברים לסגור ולא מתאים לי לבלות פה אפילו עוד לילה אחד בחבורת הפושעים והאספסוף האריתראי שנמצא כאן..."

לאחר כחצי שעה של שיחה ולאחר אין סוף הפצרות יצאתי במפחי נפש ובהרגשה כבדה לאור ההבנה שהוא הולך להישאר עוד הרבה זמן במקום הגרוע הזה בשל אוטם לבו.

עברו מעל שנתיים והנה שוב פעם קיבלתי טלפון בבקשה שאגיע לשיעור תורה באותו הבית...

הגעתי, והפעם בעל הבית כבר היה... הוא השתחרר לפני כמה ימים, ועכשיו הבנתי כבר למה הוא השתחרר: עננה של קדושה אפפה אותו, כיפה עיטרה את ראשו, מראה של כניעה ואהבה נשפך מעניו, הוא הבין את המסר!!! ובאמצע השיעור קיבלתי את החתימה: הוא

עצר אותי באמצע דבריי ובפני כל הציבור אמר: היה איתי בחור דתי בבית המעצר שלימד אותי כל יום כמה שעות תורה, חבל שלא הקשבתי לך באותו היום שזכוכית העבות חצצה בנינו...

אחיי ואחיותיי, השבוע נזכה לרקוד סביב ספר התורה. וכדי שהריקוד יהיה שלם ואמיתי עלינו לדעת שמקור השמחה הישועות וההצלחה שלנו בחיים נובעים אך ורק מתיקון המידות שלנו. כי עינינו הרואות שבורא עולם לא נותן מנוחה לאדם שמידותיו אינם עולות בקנה אחד עם המוסר האלוהי, וכשאדם לא מבין את זה בורא עולם מזיז אותו ימינה ושמאלה כדי ליישר אותו. העשיר הנ"ל הגיע לפסגה גבוהה של עושר

ופרסום וזה גרר אותו למקום לא טוב, וזה מה שנקרא בעז"ה בחג שמחת תורה: "צור ילדך תשי ותשכח אל מחוללך" - הפירוש מצמרר: בורא עולם ברא אותנו שכחנים (תשי) כדי שנשכח

מהצרות מהטראומות מהמשקעים מהבושות שעברנו בחיים שלנו, אבל במקום לקחת את המתנה הגדולה שנקראת "שכחה" ולהשתמש בה למטרה לה היא נועדה, אנו בוחרים לפעמים לשכוח את בורא עולם ומפנים לו עורף.

נמצאנו למדים שכשאדם שהולך עם בורא עולם יד ביד ועובד על המידות לבל יבגוד בה' יתברך, הרי שנכוננו לו חיים טובים ומבורכים. ואם חלילה להיפך, הרי שאותו אדם צריך להיות מוכן חלילה לכמה רעידות אדמה...

ולכן הריקוד סביב הספר תורה הוא לא רק על זה שסיימנו לקרוא את חמשה חומשי תורה, אלא שהתורה הזו עשתה בנו שינוי מהותי שמובילך אותנו כבר בעולם הזה לעונג ושמחה על מי מנוחות.

חג שמח

לראות טוב - ולרקוד עם זה

שבת שלום וחג סוכות שמח, אחים אהובים!

בסוף משנה ו' בפרקי אבות אומר רבי יהושע בן פרחיה: "והווי דן את כל האדם לכף זכות". איזה משפט חשוב במיוחד עכשיו, בשבת של חג הסוכות - רגע לפני שמחת תורה.

חג הסוכות מזכיר לנו שהכל בעולם זמני - כמו הסוכה שהיא דירת עראי. רק דבר אחד נשאר תמיד: האמת, התורה, והנשמה הפנימית של כל אחד ואחת מאיתנו.

ושמחת תורה? זה החג שבו כולנו רוקדים יחד

הרב יהונתן פרטוש רב מדרשיית "ענפים" בני ברק

- בלי הבדל של לבוש, סגנון, או רמה רוחנית. התורה היא אחת לכולם - והיא אוהבת כל יהודי. אז איך כל זה קשור לדון לכף זכות? פשוט! לדעת לראות את הטוב - גם בזולת וגם בעצמנו. גם אם נפלנו, גם אם לא היינו הכי טובים - זה הזמן להתחיל מחדש, לשים את הכשלונות בצד, ולזכור שאנחנו שווים ואהובים.

התורה שניתנה לכולם - גם נכתבה בשבילך. אל תשפוט את עצמך בחומרה - תראה את האור שבך, ותתחיל לרקוד איתו קדימה.

חג שמח, שבת של שלום ואהבה!

טסט לבגרות הרב אברהם יצחק מחבר הספר "בכל לבי דרשתיך" נעשה נאמין ונצליח

רבי שלמה יוסף כהנמן זצ"ל, הידוע בכינויו "הרבי מפניבו", עמד בראשה של מהפכה תורנית יוצאת דופן. כשמדברים על פוניבו, אין הכוונה רק לשיבה המפורסמת בארץ הקודש, אלא בעיקר לעיר החמישית בגודלה בליטא בה כיהן כרב לפני השואה.

איש חזון היה הרב כהנמן, אך בעיקר איש מעשה. במאמצים כבירים הוא הקים תלמוד תורה, ישיבה קטנה וגדולה, כולל, בית ספר לבנות ואף בית ספר על יסודי, ובכך הפך את פוניבו למעצמה אדירה של חינוך ותורה.

אולם ההצלחה המשגשגת טרם הניחה את דעתו. הוא אמנם הקים מוסדות חינוך רבים, אולם הם היו מפוזרים בדירות שכורות ברחבי העיר, מה שהקשה מאוד על פעילותם.

"עלי לרכוש קרקע רחבת ידיים שעליה ארכז את כלל המוסדות" החליט הרב, החלטה נועזת בהחלט גם עבור איש חזון כמותו.

יום אחד נודע לרב שהכומר, יורש שושלת האצילים ששלטו באזור, מוכר את חלקת היער שברשותו ב-25,000 רובלים - מחיר מציאה לעומת שווייה האמיתי שנאמד ב-100,000 רובלים.

אך תנאי היה לו לכומר: הוא מבקש את כל הכסף במזומן בעת הרכישה! ברשות הרב היו 5,000 רובל, נדוניה מחתנו; כסף זה אמור היה להספיק לנישואי צאצאיו. בהסכמת אשתו פנה הרב עם הכסף לכומר וביקש שיקבל מידו את הסכום כמקדמה, ועד שלושה חודשים הוא יגייס את יתר הסכום. הכומר הסכים, אך בתנאי שסכום המקדמה יהווה קנס במידה והרב יפר את ההסכם ולא ישלים הסכום עד תום הזמן. בלית ברירה נאלץ הרב להסכים.

עוד באותו היום החל הרב לכתת את רגליו מנגיד לעשיר ומגביר לנדיב כדי לקושש את הסכום, אולם למרבה האכזבה דרכו לא צלחה. אמנם היו נדיבים שהסכימו לשלם אלפי רובלים בעוד חצי שנה, אולם אז הכסף כבר לא היה עוזר.

בינתיים נודע הדבר לחמיו, והוא גער בו קשות על שפיזר את ממונו לריק על משאות שווא. אולם הרב לא הרפה ממימוש חזונו, וביתר שאת המשיך להאמין בה' שישלח את עזרו משמיים ויצליחהו בדרכו.

ערב אחד שב הרב לביתו, ועל מפתן דלתו מצא שני יהודים אמידים. הם ביקשו לשוחח עם הרב בעניין חשוב, והרב הכניסם לביתו. התברר שבתו של זה התארסה עם בנו של זה, והיות והחתונה נקבעה לעוד חצי שנה, הם החליטו להשליש את דמי הנדוניה ולהפקיד בידי: ממון בסך 20,000 רובל - בדיק הסכום שחסר לרב עבור השלמת העסקה.

הרב ברכם שיעלה הזיווג יפה, וביקש את רשותם להשתמש בכסף בינתיים לצורכי רבים ובעוד חצי שנה הוא ישיבו להם. השניים הסכימו בחפץ לב, וכבר למחרת שילם הרב לכומר את יתרת החוב, ועל אותה קרקע הקים הרב את הקריה המעטירה שפרחה להפליא.

זכור, השתדלות בידי אדם - תוצאות בידי שמים! האדם עושה את ההשתדלות הנדרשת ממנו, אבל הקב"ה הוא שקובע איך וכיצד תתגלגל התוצאה.

אז נעשה מתוך אמונה - ובעזרת ה' גם נצליח.

קרוב רחוק הרב שמעון מאמון מדור ייחודי לנוער המתקרב

אתה יותר גדול ממנו

דמיינו לעצמכם את הסיטואציה הבאה: אושוויץ, חורף 1941, האוויר היה קפוא, ריח חריף של עשן מילא את המחנה, וקולות צעדים כבדים נשמעו על האבנים הרטובות בדם. בשורת האסירים עמדו גברים, נשים וילדים קטנים, עיניהם מושפלות ולבם רועד. נאצי אכזרי מתקרב בצעדים מדודים לעבר קבוצת יהודים, מסתכל עליהם במבט תוקפני, מכוון לכיוונם את הנשק ומכריז: "יש לכם שתי אפשרויות - או לעבור עבירה חמורה ביותר, או שברגע זה אני יורה צרור כדורים מטווח אפס".

אותם יהודים קדושים, בלי להתבלבל, עונים פה אחד, בצורה ברורה, חדה ומדויקת: "שום כדור ושום איום שבעולם לא יוכל לגרום לנו לעבור על רצונו של מלך מלכי המלכים. אנו מוכנים למסור את נפשנו ברגע זה על קידוש ה'".

שריקות הכדורים מפלחות את האוויר, ובתוך מספר שניות נשמתם עולה בסערה השמימיה - במוות על קידוש שמו של השם יתברך, בסירוב נחרץ לעבור על רצונו של בורא עולם.

כשאנו שומעים סיפור שכזה, כמובן שהצער הוא גדול, אך ההערצה שלנו ליהודים שכאלו - גדולה פי כמה וכמה. גם כך, המחשבה שלנו לגבי מעלתם בעולם האמת היא שכל יהודי חשוב ומדמיין שהם כמובן יושבים במקום הגבוה ביותר בעולם העליון.

האם הם במקום הגבוה ביותר בעולם האמת?

בוזרה הקדוש מסופר סיפור מבהיל ביותר: יום אחד, רבי יוסי לא הרגיש טוב, ורבי אבא, רבי יהודה ורבי יצחק הגיעו לקיים מצוות "ביקור חולים". כשנכנסו, ראו אותו ישן ולכן המתונו עד שיתעורר. כשהתעורר משנתו, ראו אותו ממש צוחק. שאלו אותו: "אולי ראית דבר חדש"? השיב להם רבי יוסי בחיוב, וסיפר להם שעכשיו הוא חזר מהיכלות גן עדן, ושם ראה את הכבוד הגדול שעושים לאלו שמסרו את נפשם על קידוש ה', והקב"ה בכבודו ובעצמו משתעשע עמהם.

וממשיך רבי יוסי ומספר, שהוא ראה מקום גבוה הרבה יותר, שמי שנמצא במקום זה בגן עדן זוכה לדברים שהוא לא יכול לספר. שאל רבי יוסי בעולם האמת: "מי זוכה להיכנס למקום זה?" וענו לו: "הכבוד הגדול כאן שייך לאותם אלו שאוהבים את אבא שבשמים".

קוראים יקרים ואוהבים, זה מרגש במיוחד לקרוא את השורות הללו, ולהבין שבעולם האמת יכולים להגיע שני אנשים: אחד שמסר נפשו על קידוש השם (לא מאהבה - אלא מפחד), ואדם שני שפשוט אהב אהבה עצומה את בורא עולם. בכל יום ויום הוא מתעורר בבוקר וחושב: כיצד אני יכול לשמח את אבא שלי? מה אני יכול לעשות בכדי לגרום נחת רוח להשם יתברך?

האדם הזה, שכל כך אהב את ה', יגיע להיכל הגבוה ביותר בעולם האמת, ויזכה לקרבה הנדירה והמיוחדת במחיצתו של הקב"ה.

אנו צריכים לרקוד ולשמח בכל מחשבה שיש לנו לכבוד ה' יתברך, ולזכור כמה שווה המלחמה שלנו ביצר הרע בדור כל כך מורכב. כמה בורא עולם גאה ואוהב כל יהודי שאוהב אותו ומשתדל לעשות את רצונו.

בואו נעשה זאת כבר עכשיו: נרים עיניים לשמיים, ונאמר - הקב"ה, אני אוהב אותך.

תזכרו - למסור את הלב, זה הרבה יותר גדול מלמסור את הנפש. שבת שלום ומבורך.

נראה אותך בגילוי

איפה כתוב בתורה צמד המילים "בני אדם"?
?

הילד/ה הזוכה

אברהם בן זקן
ירושלים

תשובה מפרשת עקב יורה דעה סימן שלא.

יודעים את התשובה?

שלחו לנו לכתובת המייל
ואולי תזכו בפרס

anafeamalon@gmail.com

אנחנו רוצים ללמוד! גל וליבי

חזק חזק ונתחזק

במהלך ההקפות בשמחת תורה שכולנו נרקוד ונשמח כשמיים לקרוא בתורה, וגם נזכה להתחיל מהתחלה לקרוא בתורה, עלתה לי שאלה, והייתי רוצה לשתף אתכם ילדים מתוקים, אולי גם אתם שאלתם-

ליבי: למה אנחנו בסוף כל חומש, אנו אומרים "חזק חזק ונתחזק", מה זה בא לומר לנו?

גל: שאלה ממש חכמה. קודם כל: כי זה בא לעודד ולעורר אותנו, נכון שסיימנו את החומש, או את התורה, ישנה סכנה של רפיון, לכן צריך חיזוק לכך.

והאמירה הזאת באה לומר- 'לא הגענו לסוף, אלא הגענו לתחנה, מתחזקים כדי להמשיך לחומש הבא.

ליבי: תשובה כל כך מעניינת. וזה כל ילד וילדה צריכים לזכור, אם סיימנו דבר מסוים, נזכור שצריך להתחיל מחדש, רק עם יותר כח וחזק....

להתראות ילדים מתוקים
בשבוע הבא...❤️

ילדים יקרים, הקדוש ברוך הוא רוצה שנבין שהתורה היא חיה ומלאה בהפתעות.

בשמחת תורה אנחנו מגלים שללמוד תורה זה כמו לקרוא את הספר הכי מעניין בעולם, ושתמיד יש עוד מה ללמוד.

והקדוש ברוך הוא נותן לנו אהבה לתורה, כוח ללמוד דברים חדשים, שמחה שמתחדשת כל יום, וחכמה שגדלה כל הזמן.

כמו הילד עם הספר המיוחד, גם אנחנו יכולים לרקוד ולשמוח כי יש לנו את התורה הכי יפה בעולם!

שבת שלום וחג שמח.

פרשת שבוע אורח

שמחת תורה

היה פעם ילד שקיבל ספר יפה במתנה. בהתחלה הוא קרא כמה עמודים ואמר: "זה נחמד." אבל ככל שהמשיך לקרוא, הוא התלהב יותר ויותר!

כשהגיע לסוף הספר, הילד היה כל כך מאושר שהתחיל לרקוד "זה הספר הכי מדהים בעולם!" הוא צעק. "אני רוצה לקרוא אותו שוב מההתחלה!"

ואז הוא גילה משהו נפלא - בכל פעם שקרא את הספר שוב, הוא גילה דברים חדשים שלא שם לב אליהם בפעם הראשונה!

זה בדיוק מה שקורה עם התורה שלנו!

בחול המועד סוכות אנחנו ממשיכים לשמוח בסוכה ולהרגיש קרוב לקדוש ברוך הוא. כל יום אנחנו מגלים עוד משהו יפה - חידושים על ארבעת המינים, הסוכה שמגינה עלינו, המשפחה שמתכנסת יחד.

ואז מגיע שמחת תורה - הרגע הכי מיוחד!

זה כמו הילד שסיים את הספר. אנחנו מסיימים לקרוא את התורה כולה משה רבינו נפטר, ומיד אחר כך אנחנו מתחילים מחדש - "בראשית ברא אלהים".

אנחנו רוקדים עם ספרי התורה, שרים ושמחים כי גילינו: התורה היא כמו הספר הכי מדהים בעולם - אפשר לקרוא אותה אינסוף פעמים ותמיד למצוא בה דברים חדשים!

מצאו 10 הצאים

מהו

הפסוק למסעך צפורה

הילד/ה הזוכה
יפעת פרץ
ביתר עילית

תשובה מפרשת עקב:

"וְגַם אֶת-הַצֶּרְעָה יִשְׁלַח ה' אֱלֹהֶיךָ
בְּסֶעֱד-אֶבֶד הַנְּשָׂאִים וְהַנְּסִתִּים
מִפְּנֶיךָ"

יודעים את התשובה

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

אז קטנים. ואחד יגיד לשני: 'הסנדק שלי היה הרב שך'. איני רוצה שאחד מהם ירגיש שיש לו 'יתרון' על אחיו, מה שיגרום חלילה לקנאה בין אחים. ילדים יקרים,

מסיפור זה אנו למדים עד כמה חשובה הרגישות כלפי הזולת - להשתדל בכל הכח להימנע חלילה מפגיעה, משנאה ומקנאה.

נשתדל תמיד להיזהר בכבודם של כל החברים והסובבים שלנו, ולדאוג להרבות באהבת חינוך. שבת שלום

סיפורי צדיקים

סנדק של שני תינוקות

בחור צעיר, שזה עתה עלה להתגורר בארץ הקודש, החליט להגשים חלום וללמוד בישיבת פוניבז'. הוא השקיע את כולו בלימוד, צמח מבחינה רוחנית, ובחסידי שמיים זכה להקים בית בישראל. אבל השנים חלפו, והמשאלה הגדולה ביותר - ילדים - לא התממשה.

אחרי תקופה ארוכה של צער ואכזבה, הוא החליט לפנות אל רבו הדגול, מרן ראש הישיבה הרב אלעזר מנחם שך זצ"ל, ולבקש את ברכתו.

הרב הביט בו, האזין בשקט,

ולבסוף אמר במשפט קצר

שהדהד בחדר: "יהי רצון שתזכה לבנים".

לא עבר זמן רב, ולשמחת כל הסובבים - נולדו לו ולרעייתו תאומים.

כשניגש הבחור להודות לרבו על ברכתו שהתקיימה, הוסיף בקשה אישית: "רבי, היית לי דמות אב במשך כל השנים. אני רוצה שתשמש סנדק לאחד מהם, ואת הכבוד השני אתן לאבי".

הרב שך, במבט שקט אך החלטי, השיב: "אם אני אהיה סנדק - זה יהיה לשניהם". הבחור נבוך: "ומה עם אבי?".

הרב חזר בנחרצות רגועה: "או שאביך יכובד כסנדק לשניהם, או שאני אשב כסנדק לשניהם. לא מוחלקים".

האבא, מתוך יראת כבוד לרב, ויתר על מקומו, והרב שך ישב כסנדק לשני הפעוטות.

רק לאחר מספר ימים העז הבחור לשאול:

"רבי, מדוע היה כל כך חשוב לך שלא נתחלק?".

הרב השיב במילים שלא נשכחות:

"יבוא היום ולא אהיה כאן. יספרו עליי, יכתבו עליי, והילדים שלך יהיו

שמואל
קוריב

נפלאות הבריאה

שומרת על השדה

תולעת האדמה עוזרת לאדמה לגדל טוב יותר. היא חופרת מחילות שדרךן נכנסים מים ואוויר לשרשים של הצמחים. העכול של התולעת כל-כך טוב, שהפסלת שיוצאת ממנה - מזינה את האדמה ומועילה לצמחים.

תולעים מיצרות חמר שדוחה מזיקים מהאדמה - כך הן עוזרות גם לחקלאי. התולעת מרגישה רטט מהקרקע, כך היא יודעת אם טורף מתקרב, ואז היא בורחת. תולעים רבות מתרבות על ידי הטלת ביצים. מתוך כל ביצה יוצאת תולעת קטנה מאד. העור של התולעת מפריש ריר מיחד ששומר עליה לחה ועוזר לה לנוע.

איפה אפשר למצא תולעים

תולעים אינן אוהבות אור חזק. לכן הן יוצאות מן האדמה בעקר בלילה או בגשם.

בגשם, תולעי אדמה יוצאות מן הקרקע כדי שלא יטבעו במים.

יש תולעים שחיות בתוך גבישים של קרח באנטרקטיקה - גם בתנאים קפואים!

ילדים יקרים, אחרי כל מה שלמדנו - תבינו כמה חכמה טמונה אפלו בתולעת הקטנה ביותר.

ה' יתברך ברא כל דבר בדיק ובתכלית. כל יצור בעולם, אפלו תולעת קטנה ובלתי נראית - נברא בדיק כדי לקיים את רצון הבורא ולעשות את עולמו משלם ומלא חיים.

התולעת

אפלו ביצורים הקטנים והפשוטים ביותר - כמו התולעים - אפשר לראות את החכמה העצומה של בורא עולם.

כל תולעת היא פלא בפני עצמה, עם כוחות מיוחדים, דרכי חיים מעניינים ותפקיד חשוב מאד בעולם.

זעירה אבל חזקה

לתולעים אין רגלים, אבל הן מצליחות לזחול בעזרת שרירים חזקים ועור חלקלק שמאפשר להן להחלק באדמה.

יש תולעים שחיות בתוך מים מתוקים או מלוחים, ויש כאלה שחיות במדבריות יבשות ובמקומות נוספים.

יש תולעים שיכולות לגדל מחדש אם חותכים אותן באמצע, כמו תולעת השלשול, וזה פלא מדהים!

יש תולעים שחיות בתוך בעלי חיים אחרים. הן נקראות טפילים, והן לפעמים מזיקות לבעל החיים.

סקה

איזה פרח
תמיד מתלונן
על החום?
חם - מה - ניה.

איזה אי
מפורסם
במדינת
ישראל?
'אי קאה'.

איך קוראים
למדוזה?
שמנה?
שמנדוזה.

ניהול: עוז כהן | עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל בדורה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

לעילוי נשמת | לעילוי נשמת | לעילוי נשמת | לעילוי נשמת | לעילוי נשמת
מיכאל בן אליסף ועינב כהן | אסף בן אורה | שמואל בן פינינה | אסתר בת חנום ועזריה | לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה